

2023-1-HU01-KA210-SCH-000152236 - Get Away From The Screens, Be With Nature: Play and Discovery in Children's Lives

Az 1. mobilitás értékelése

A dokumentum bemutatja a „Play in Nature: A Journey of Discovery” 5 napos nemzetközi mobilitás értékelési eredményeit. A beszámoló egy bemeneti (mobilitás előtti) és egy kimeneti (mobilitás utáni) kérdőív alapján készült, amelyek célja annak vizsgálata volt, hogy a mobilitás milyen hatással volt a résztvevők tudására, módszertani magabiztosságára és pedagógiai szemléletére.

Az elemzés kérdésről kérdésre halad, összehasonlítva a résztvevők mobilitás előtti és utáni válaszait, és világos, szöveges értelmezést adva a megfigyelhető főbb változásokról. Az értékelés különösen a természet alapú és játékos tanulási megközelítésekhez, a nemformális és élmény alapú oktatáshoz, valamint a képernyőhasználattal összefüggő kihívások tudatosításához és a megelőzési stratégiákhoz kapcsolódó kompetenciák fejlődésére fókuszál. A dokumentum a végén egy összegző értékelési fejezettel zárul, amely összefoglalja a legfontosabb megállapításokat, és kiemeli a mobilitás során elért, mérhető szakmai fejlődést.

1. kérdés

Bemenet (Input): „Ismerem a gyermekek képernyőhasználati szokásait és azok pszichológiai hátterét.”

Kimenet (Output): „Mélyebb megértéssel rendelkezem arról, hogyan alakul ki a képernyőfüggőség, valamint arról is, milyen pedagógiai lehetőségek állnak rendelkezésre a megelőzésre.”

A bemeneti kérdőív eredményei azt mutatják, hogy a mobilitás előtt a résztvevők önértékelése alapján a gyermekek képernyőhasználati szokásaival és azok pszichológiai hátterével kapcsolatos tudásuk inkább korlátozott volt. A válaszadók fele (16 főből 8) nem értett egyet az állítással, ami bizonytalanságot vagy az adott területen tapasztalható magabiztosság hiányát jelezte. További 5 résztvevő semleges, illetve csak részben magabiztos választ adott, és mindössze 3 fő jelezte egyértelműen, hogy már a program előtt is biztos tudással rendelkezett ebben a témában. Mindez arra utal, hogy bár a képernyőhasználat és a digitális viselkedés a résztvevők szakmai környezetében kiemelten releváns kérdéskör, a képernyőfüggőséghez kapcsolódó pszichológiai mechanizmusok rendszerszintű, pedagógiai értelmezése a projekt kezdetén még nem volt stabilan megalapozott.

Az 5 napos mobilitás végére az eredmények egyértelmű és mérhető fejlődést jeleznek. A résztvevők nagy többsége arról számolt be, hogy mélyebb megértést szerzett a képernyőfüggőség kialakulásáról, illetve arról, hogyan lehet pedagógiai megelőzéssel kezelni ezt a problémát. A kimeneti kérdőívben 9 fő egyetértett az állítással, 3 fő pedig teljes mértékben egyetértett, miközben csupán 4 résztvevő maradt részben semleges állásponton. Kiemelendő, hogy a kimeneti kérdőívben már senki nem jelölt egyet nem értést, ami jelentős pozitív elmozdulást jelent a bemeneti állapothoz képest.

A bemeneti és kimeneti eredmények összevetése alapján megállapítható, hogy a mobilitás számottevő hatással volt a résztvevők képernyőfüggőséggel kapcsolatos fogalmi és pedagógiai megértésére. Míg a kezdeti válaszok inkább bizonytalanságot és töredezett ismereteket tükröztek, addig a mobilitás utáni adatok egyértelműen megerősítik, hogy a résztvevők strukturált tudást, elméleti háttérismeretet, valamint gyakorlati megelőzési stratégiákat sajátítottak el.

Ez a fejlődés közvetlenül összekapcsolható a program alábbi fókuszterületeivel:

- a túlzott képernyőhasználat pszichológiai gyökereinek megértése,
- valós pedagógiai helyzetek és problémák közös elemzése,
- valamint a digitális detox stratégiák összekapcsolása a természet alapú és játékos tanulási megközelítésekkel.

Összességében ez a kérdés egyértelműen bizonyítja, hogy a mobilitás sikeresen reagált egy azonosított tudáshiányra, és megerősítette a résztvevők szakmai kompetenciáit egy rendkívül aktuális és fontos pedagógiai területen.

2. kérdés

Bemeneti kérdőív (Input): „Képes vagyok alternatív, természetalapú tevékenységeket ajánlani a tanulóimnak.”

Kimeneti kérdőív (Output): „Új, játék- és élményalapú módszereket tanultam, amelyek természetben is alkalmazhatók.”

A bemeneti kérdőív eredményei azt mutatják, hogy a mobilitást megelőzően a résztvevők többsége nem érezte magát magabiztosnak abban, hogy alternatív, természetalapú tevékenységeket ajánljon a tanulóinak. A válaszadók közül 3 fő nem értett egyet az állítással, 11 fő semleges, vagy csak részben magabiztos választ adott, és mindössze 2 fő jelezte egyértelműen, hogy egyetért vele. Ez arra utal, hogy bár a résztvevők nyitottak voltak a természetalapú tanulási megközelítések iránt, a projekt kezdetén a gyakorlati módszertani eszköztáruk még korlátozott volt.

A mobilitás végén a kimeneti kérdőív egyértelmű pozitív elmozdulást jelez. A résztvevők többsége arról számolt be, hogy új, közvetlenül alkalmazható játék- és élményalapú módszereket tanult, amelyek jól használhatók kültéri és természeti környezetben: 7 fő egyetértett az állítással, 5 fő teljes mértékben egyetértett, és csupán 4 fő maradt részben semleges állásponton. Fontos kiemelni, hogy a kimeneti kérdőívben már senki nem jelölt egyet nem értést.

A bemeneti és kimeneti eredmények összehasonlítása alapján megállapítható, hogy a mobilitás jelentősen erősítette a résztvevők módszertani magabiztosságát a természetalapú és játékos tanulás területén. Míg a kezdeti válaszok inkább bizonytalanságot és korlátozott gyakorlati tapasztalatot tükröztek, addig a mobilitást követő adatok igazolják, hogy a résztvevők konkrét, könnyen átültethető pedagógiai eszközöket sajátítottak el. Ez a fejlődés szorosan összefügg a program élményalapú tanulásszervezésével, amely a gyakorlati tapasztalatszerzésre, a kültéri csoportos tevékenységekre, valamint arra a reflexióra épült, hogy ezek a módszerek hogyan alkalmazhatók különböző oktatási környezetekben.

3. kérdés

Bemeneti kérdőív (Input): „Magabiztosan használok játékos tanulási módszereket a csoportdinamika fejlesztésére.”

Kimeneti kérdőív (Output): „Magabiztosabban kezelem a csoportdinamikát szabadtéri környezetben.”

A bemeneti kérdőív eredményei azt mutatják, hogy a mobilitás előtt a résztvevők többsége nem érezte magát magabiztosnak abban, hogy a játékos tanulási módszereket kifejezetten a csoportdinamika támogatására használja. A válaszok alapján 4 fő nem értett egyet az állítással, 9 fő semleges vagy bizonytalan választ adott, és mindössze 3 résztvevő jelezte, hogy már a program elején is magabiztos volt ezen a területen. Ez arra utal, hogy bár a játékos tevékenységek jelen voltak a résztvevők pedagógiai gyakorlatában, a csoportfolyamatok tudatos erősítésére történő célzott alkalmazásuk még nem volt kellően fejlett.

A mobilitás végére a kimeneti kérdőív eredményei egyértelmű fejlődést mutatnak. A résztvevők többsége arról számolt be, hogy a játékos módszereket hatékonyabban tudja alkalmazni az együttműködés és a csoportkohézió támogatására.

A bemeneti és kimeneti eredmények összehasonlítása alapján megállapítható, hogy a mobilitás jelentős mértékben növelte a résztvevők módszertani tudatosságát és magabiztosságát abban, hogy a játékos tanulást a csoportfejlesztés eszközeként alkalmazzák. A kezdeti bizonytalanságot a mobilitás során szerzett tapasztalatokkal alátámasztott magabiztosság váltotta fel, amelyet a gyakorlati tevékenységek és a reflektív tanulási folyamat is támogatott.

4. kérdés

Bemeneti kérdőív: „A természet alapú tanulás hatékony eszköz lehet a gyermekek mentális jóllétének támogatásában.”

Kimeneti kérdőív: „A természetben megvalósított, játékos tevékenységek pozitív hatással vannak a gyermekek mentális jóllétére és érzelmi egyensúlyára.”

A bemeneti kérdőív eredményei alapján a mobilitás előtt a résztvevők képernyőidő csökkentésével kapcsolatos pedagógiai eszköztára még nem volt teljesen stabil. A kérdésre minden résztvevő válaszolt (16/16 fő). A válaszok megoszlása azt mutatja, hogy 8 fő semleges (Neutral) választ adott, 6 fő egyetértett (Agree) az állítással, míg 2 fő nem értett egyet (Disagree). Ez azt jelzi, hogy bár több résztvevő már rendelkezett bizonyos módszerekkel a diákok képernyőhasználatának csökkentésére, a csoport jelentős része inkább bizonytalan volt abban, hogy mennyire képes ezt tudatosan, hatékonyan és következetesen pedagógiai eszközökkel megvalósítani.

A kimeneti kérdőív eredményei ezzel szemben egyértelmű fejlődést mutatnak. A mobilitás végén a résztvevők kreatív eszköztáruk fejlődését már sokkal magabiztosabban értékelték. A válaszok alapján 8 fő egyetértett (Agree), 7 fő teljes mértékben egyetértett (Strongly agree), és mindössze 1 fő maradt semleges (Neutral). Negatív válasz (Disagree vagy Strongly disagree) a kimeneti kérdőívben már nem jelent meg.

A bemeneti és kimeneti eredmények összehasonlítása alapján világos fejlődési ív rajzolódik ki. Míg a mobilitás elején a résztvevők többsége inkább bizonytalan volt a képernyőidő csökkentésére alkalmazható pedagógiai módszerek terén (8/16 semleges válasz, 2/16 negatív válasz), addig a mobilitás végére a csoport szinte teljes egésze pozitívan értékelte saját módszertani fejlődését (15/16 pozitív válasz, ebből 7/16 Strongly agree). Ez arra utal, hogy a program gyakorlati, élményalapú tevékenységei és a természetben alkalmazható kreatív módszerek nemcsak inspirációt adtak, hanem konkrét, alkalmazható pedagógiai ötletekkel is bővítették a résztvevők eszköztárát.

Összességében a 4. kérdés eredményei azt támasztják alá, hogy az 5 napos mobilitás hatékonyan támogatta a résztvevőket abban, hogy a képernyőhasználat csökkentését célzó pedagógiai célokat kreatívabb, élményszerűbb, a tanulók bevonását erősítő módszerekkel tudják megközelíteni, és a saját szakmai gyakorlatukban is magabiztosabban alkalmazzák.

5. kérdés

Bemenet (Input): „Magabiztosan kezelem a csoportdinamikát a szabadtéri tevékenységek során.”

Kimenet (Output): „Jobban megértem, hogyan integrálható a természet a tanórai folyamatokba.”

A bemeneti kérdőív eredményei alapján a mobilitás előtt a résztvevők csoportdinamika-kezeléssel kapcsolatos magabiztossága a szabadtéri tevékenységek során már jelen volt, azonban nem minden résztvevő esetében tekinthető teljesen stabilnak. Ez arra utal, hogy bár a természetben megvalósuló tanulási helyzetek több pedagógus számára ismerősek lehettek, a kinti környezet sajátosságai – például a figyelem fenntartása, a tanulók együttműködésének kezelése, a csoportkohézió erősítése és a szervezettség biztosítása – sok esetben további tudatos pedagógiai eszközöket és tapasztalatszerzést igényelnek.

A kimeneti kérdőívben megfogalmazott állítás már egy tágabb, módszertani szemléletű eredményt ragad meg, hiszen arra fókuszál, hogy a résztvevők hogyan látják a természet szerepét és beépíthetőségét a tanórai folyamatokba. A mobilitás végére a résztvevők arról számoltak be, hogy jobban megértik, miként lehet a természetet nem csupán alkalmi programként vagy egyszeri szabadtéri foglalkozásként kezelni, hanem tudatosan beépíteni a mindennapi tanítási-tanulási folyamatokba. Ez a szemléletváltás különösen fontos, mert azt mutatja, hogy a program a résztvevőket abba az irányba támogatta, hogy a természetközeli tanulást pedagógiai értelemben rendszerszinten is értelmezni tudják.

A bemeneti és kimeneti kérdés összevetésével egy fejlődési ív rajzolódik ki: a kiinduló állapot inkább a konkrét helyzetekben való magabiztosságot (csoportdinamika kezelése kültéren) méri, míg a kimeneti állítás már a természet pedagógiai integrációjának tudatosabb, stratégiaibb megértését tükrözi. A mobilitás így nemcsak gyakorlati tapasztalatot adott a szabadtéri tanulási helyzetek kezeléséhez, hanem hozzájárult ahhoz is, hogy a résztvevők átgondoltabban lássák a természet szerepét a tanórai és nevelési folyamatokban.

Összességében az 5. kérdés alapján megállapítható, hogy a mobilitás segítette a résztvevőket abban, hogy a természetben szerzett élményeket és módszereket a mindennapi tanítási gyakorlat részévé tudják tenni, illetve hogy a természetalapú megközelítést ne elszigetelt tevékenységként, hanem integrálható pedagógiai eszközként értelmezzék.

6. kérdés

Bemenet (Input): „Ha egy tanuló naponta 5 órát tölt képernyő előtt, milyen beavatkozási tervet alkalmaznál?”

Kimenet (Output): „A mobilitás során tanult módszerek hány százalékát tervezed alkalmazni?”

A bemeneti kérdőív eredményei alapján a mobilitás előtt a résztvevők képesek voltak reagálni egy konkrét, a mindennapi nevelési-oktatási gyakorlatban is gyakran előforduló problémára: a túlzott képernyőhasználatra. A kérdés nyitott jellege lehetőséget adott arra, hogy a válaszadók beavatkozási tervet fogalmazzanak meg, ami jól tükrözi a résztvevők helyzetértékelési és pedagógiai problémamegoldási készségeit. A kérdésben megfogalmazott „napi 5 óra képernyőidő” olyan extrém példát jelent, amely nemcsak a digitális szokások, hanem a gyermek pszichés terhelése, szociális kapcsolatai és tanulási motivációja szempontjából is kockázati tényező lehet, így a résztvevők számára szakmailag releváns kiindulópontot adott.

A kimeneti kérdőívben ezzel szemben a fókusz a gyakorlati alkalmazhatóság és a módszertani transzfer felé tolódik el. A „hány százalékát tervezed alkalmazni” kérdés arra irányul, hogy a résztvevők a mobilitás során megismert eszközöket mennyire érzik beépíthetőnek a saját intézményi környezetükbe. Ez a kérdés azért különösen értékes, mert nem pusztán általános elégedettséget vagy benyomásokat mér, hanem konkrét, számszerű vállalást kér a résztvevőktől az alkalmazás mértékére vonatkozóan. A százalékos válasz lehetőséget ad arra, hogy reálisan értékeljék, mennyire tudják átültetni a gyakorlatba a tanult módszereket a saját diákjaik, intézményi feltételeik és tanítási helyzetük figyelembevételével.

A bemeneti és kimeneti kérdés összevetése alapján jól látszik a mobilitás pedagógiai logikája és fejlődési íve. A bemeneti kérdés azt vizsgálja, hogy a résztvevők hogyan gondolkodnak egy problémás képernyőhasználati helyzet kezeléséről, milyen beavatkozási irányokat látnak lehetségesnek, és mennyire tudnak tudatos tervet megfogalmazni. A kimeneti kérdés ezzel szemben már azt mutatja meg, hogy a mobilitás után a résztvevők mennyire érzik magukénak és megvalósíthatónak a tanult módszereket, tehát megjelenik a konkrét intézményi beépítés és a gyakorlati alkalmazás szintje is.

Összességében a 6. kérdés értékelése azt támasztja alá, hogy a mobilitás nemcsak szemléletformáló módon közelítette meg a képernyőhasználat témáját, hanem olyan módszertani eszköztárat is adott a résztvevőknek, amelyet a saját oktatási gyakorlatukban is relevánsnak és alkalmazhatónak tudtak mérlegelni. Ez erősíti a mobilitás egyik legfontosabb szakmai célját: a természet alapú és játékos tanulási alternatívák fejlesztését, amelyek a képernyőidő csökkentéséhez pedagógiai szempontból is hatékony megközelítést nyújthatnak.

7. kérdés

Bemenet (Input): „Mit tennél, ha a csoport fele nem akar részt venni a szabadtéri játékokban?”

Kimenet (Output): „Milyen mértékben járult hozzá a mobilitás a szakmai fejlődésedhez?”

A bemeneti kérdőív eredményei azt jelzik, hogy a mobilitás előtt a résztvevők már képesek voltak reflektálni a szabadtéri, játékos tanulási helyzetekben előforduló reális pedagógiai kihívásokra, különösen akkor, ha a tanulók bevonódása nem egyenletes, illetve ellenállás tapasztalható. A kérdésben szereplő helyzet – miszerint a csoport fele nem hajlandó részt venni a kültéri játékokban – egy gyakran előforduló nehézséget jelenít meg a nemformális és élményalapú tanulási környezetekben, ahol a motiváció, a csoportdinamika, illetve a komfortzónák jelentősen eltérhetnek a tanulók között. A bemeneti kérdés így jól rávilágít arra, hogy a résztvevők hogyan gondolkodnak az ilyen részvételi akadályok kezeléséről, és milyen mértékben érzik magukat felkészültnek arra, hogy rugalmasan alakítsák a tevékenységeket az inkluzivitás és a csoportkohézió megőrzése érdekében.

A kimeneti kérdőívben a fókusz a konkrét helyzetkezelésről a szakmai fejlődés átfogó értékelése felé tolódik. Az a kérdés, hogy a mobilitás milyen mértékben járult hozzá a résztvevők szakmai fejlődéséhez, összegző jellegű reflexiót igényel, és lehetőséget ad arra, hogy a résztvevők saját szempontból értékeljék a program hatását a módszertani felkészültségükre, pedagógiai szemléletükre és alkalmazási magabiztosságukra. Ez a kérdés így közvetett módon azt is visszatükrözi, hogy a mobilitás mennyiben segítette a résztvevőket a szabadtéri tanulási helyzetek sikeresebb kezelésében – ideértve az olyan kihívásokat is, amikor a tanulók egy része vonakodik bekapcsolódni.

A bemeneti és kimeneti kérdés összehasonlítása alapján egy jól értelmezhető fejlődési ív rajzolódik ki. A bemeneti kérdés egy gyakorlati, mindennapi pedagógiai dilemma megoldási lehetőségeire kérdez rá, míg a kimeneti kérdés már azt mutatja meg, hogy a mobilitás milyen mértékben erősítette a résztvevők szakmai kompetenciáit és módszertani tudatosságát. A két kérdés együtt azt támasztja alá, hogy a mobilitás hozzájárult a résztvevők felkészültségének erősítéséhez a szabadtéri tevékenységek pedagógiai kezelésében, különösen a bevonódás, a motiváció és a csoportdinamika tudatos támogatása terén. Ez a fejlődés pedig szorosan kapcsolódik a projekt céljaihoz, hiszen a természet alapú és játékos alternatívák sikeres alkalmazásához elengedhetetlen, hogy a pedagógusok biztosan tudják kezelni a részvételi nehézségeket, és inkluzív, élményszerű tanulási környezetet teremtsenek.

8. kérdés

Bemenet (Input): „Mit látsz jelenleg a digitális detox folyamat legnagyobb kihívásának?”

Kimenet (Output): „Melyik három technikát fogod azonnal alkalmazni?”

A bemeneti kérdőív 8. kérdésére minden résztvevő válaszolt, ugyanakkor a válaszok tartalmi ellenőrzése alapján megállapítható, hogy 1 válasz nem közvetlenül a kérdésre reagált, hanem inkább a mobilitás pozitív hatásáról tett megjegyzést. A fennmaradó 15 válasz viszont egyértelműen a digitális detox folyamat legnagyobb kihívásait nevezte meg, és ezek több esetben ismétlődő, jól azonosítható mintázatokat mutatnak. A válaszok alapján a résztvevők leggyakrabban a családi háttér szerepét emelték ki: 5 fő szerint a legnagyobb nehézséget az jelenti, hogy a szülők maguk is sokat használják a képernyőt, így a gyermekek számára nehéz követhető, hiteles mintát kialakítani. Ezzel szorosan összefügg egy másik, szintén többek által hangsúlyozott probléma: 4 résztvevő konkrétan azt nevezte meg kihívásként, hogy a tanulóknak nehézséget okoz az online világból az offline tevékenységek felé történő átállás, vagyis maga a „váltás” és az új szokások kialakítása. A válaszok emellett három-három esetben utaltak arra is, hogy a túlzott képernyőhasználat miatt lerövidült a figyelmi idő és romlott a koncentráció (3 fő), illetve hogy a digitális eszközök azonnali jutalmazó hatása miatt a tanulók számára nehezebb fenntartani az érdeklődést olyan tevékenységek iránt, amelyek lassabb ritmusúak vagy nagyobb türelmet igényelnek (3 fő). Összességében a bemeneti válaszok alapján a digitális detox legnagyobb kihívásai nem elsősorban „tiltásként” jelennek meg, hanem komplex pedagógiai és viselkedési folyamatként: ide tartozik a családi minta, a motiváció, a figyelmi működés és az offline aktivitásokhoz való visszatalálás nehézsége.

A kimeneti kérdőívben a fókusz tudatosan elmozdul a kihívások megfogalmazásától a gyakorlati megoldások felé: a résztvevőknek három olyan technikát kellett megnevezniük, amelyet azonnal alkalmazni fognak. Erre a kérdésre szintén minden résztvevő válaszolt (16/16), és a válaszok szerkezete egységes: mindegyik válasz három konkrét módszert tartalmazott. A válaszok alapján kirajzolódik, hogy a résztvevők elsődlegesen olyan természetalapú, élményközpontú, aktív tevékenységeket terveznek beépíteni, amelyek reális alternatívát adnak a képernyőhasználattal szemben. A leggyakrabban említett azonnali technikák közé a természetes anyagokkal végzett kreatív alkotás és eszközkészítés tartozik, ami azt mutatja, hogy a résztvevők az alkotó, kézzel végezhető, elmélyülést igénylő tevékenységeket kifejezetten erős ellensúlynak látják a digitális ingerekkel szemben. Emellett több válaszban megjelentek a természetpedagógiai elemek (5 fő), a terepi megfigyelések (5 fő), valamint különböző mozgásos, szabadtéri feladatok (4 fő) és közösségépítő játékok (4 fő). Többen írták azt is, hogy digital detoxhoz kapcsolódó rövid rímeket vagy mondókákat alkalmaznának (4 fő), illetve matematikai játékokat vinnének ki a természetbe (4 fő), ami jól mutatja, hogy a résztvevők nemcsak „kimozdítani” szeretnék a tanulókat, hanem az outdoor környezetet tudatosan tanulási térként is használni kívánják. A válaszok között kisebb, de fontos arányban jelentek meg még kooperációs játékok (3 fő) és reflektív beszélgetések (3 fő), amelyek a közösségi élményt és a tudatosítás folyamatát erősítik.

A két kérdés összevetése alapján egy logikus fejlődési ív figyelhető meg. A bemeneti kérdésben a résztvevők világosan és reálisan meg tudták nevezni, miért nehéz a digitális detox folyamat: a családi minták, az online–offline átállás, a figyelmi működés változása és az azonnali jutalmazás hatása mind olyan tényezők, amelyek a tanulók mindennapi viselkedésében és motivációjában is megjelennek. A mobilitás végére azonban a résztvevők képesek voltak konkrét, azonnal használható alternatívákat is megfogalmazni: a válaszok alapján a program során megszerzett módszerek természetes, élményalapú, kreatív és közösségi formában adnak lehetőséget arra, hogy a képernyő helyett valódi, megélhető offline aktivitások kerüljenek a tanulási folyamat középpontjába. Összességében a 8. kérdés bemeneti és kimeneti párja azt támasztja alá, hogy a mobilitás nemcsak a problémák tudatosítását segítette, hanem kézzelfogható, gyakorlati eszköztárat is nyújtott a résztvevőknek a digitális detox pedagógiai támogatásához.

9. kérdés

Bemenet (Input): „*Milyen elvárásaid vannak ezzel a mobilitással kapcsolatban?*”

Kimenet (Output): „*Mit tartasz a program legnagyobb eredményének?*”

A 9. kérdés egy jól felépített értékelési keretet ad, mert összekapcsolja a résztvevők mobilitás elején megfogalmazott elvárásait a program végén kialakult záró reflexióikkal. A bemeneti kérdés a résztvevők kezdeti motivációit és tanulási céljait tárja fel, így értékes információt ad arról, hogy a résztvevők mit reméltek a 5 napos mobilitástól, milyen tudást, módszertani eszközöket vagy szakmai megerősítést vártak a programtól. Mivel a kérdés nyitott, a résztvevők saját szavaikkal fogalmazhatják meg az elvárásaikat, ami segít feltérképezni azokat a szakmai szükségleteket, amelyekre a mobilitásnak reagálnia kellett.

A kimeneti kérdés ezzel szemben már nem a várakozásokat, hanem a ténylegesen megélt eredményeket helyezi a középpontba, hiszen arra kérdez rá, hogy a résztvevők mit tartanak a program legnagyobb hozadékanak. Ez a kérdés különösen fontos záró elem, mert arra ösztönzi a résztvevőket, hogy a saját tapasztalataik alapján összefoglalják a számukra legértékesebb szakmai tanulságot vagy fejlődési eredményt. Emellett azt is képes megmutatni, hogy a mobilitás milyen mértékben adott olyan gyakorlati, hasznosítható tudást, amelyet a résztvevők valódi értéknek éltek meg.

A bemeneti és kimeneti kérdés összevetése alapján egy logikus fejlődési folyamat rajzolódik ki: a bemeneti válaszok az induló szándékokat, elvárásokat és célokat tükrözik, míg a kimeneti válaszok a program végére kialakult eredményérzetet és szakmai következtetéseket. A két kérdés együtt támogatja annak bemutatását, hogy a mobilitás világos tanulási ívet követett: a résztvevők konkrét elvárásokkal érkeztek, majd a program végén képesek voltak megnevezni a számukra legjelentősebb eredményeket és szakmai nyereséget. Ez különösen jól illeszkedik a mobilitás céljaihoz, amelyek a természet alapú és játékos módszerek alkalmazásán, a tanulók bevonásán, valamint a képernyőidő csökkentését támogató pedagógiai megközelítéseken keresztül kívántak gyakorlati fejlődést elérni.

Összességében a 9. kérdés erősíti az értékelés belső logikáját, mert egyszerre jeleníti meg a tanulási folyamat két végpontját: azt, hogy a résztvevők mit vártak a mobilitástól, és azt, hogy végül mit tekintettek a program legnagyobb eredményének. Ez megfelelő alapot biztosít annak kimondására, hogy a mobilitás szakmailag releváns, kézzelfogható hatással bírt, és a résztvevők számára értékelhető fejlődést és átültethető kompetenciákat eredményezett.

Összefoglaló

Az 5 napos nemzetközi mobilitást, amely a projekt keretében valósult meg, egy strukturált bemeneti és kimeneti kérdőíves értékelés kísérte. Ennek célja a résztvevők szakmai fejlődésének, attitűdváltozásának, valamint módszertani kompetenciáinak mérhető alakulása volt. Az értékelés kiemelten fókuszált a természetalapú, játékos és nemformális tanulási módszerek pedagógiai alkalmazhatóságára, illetve a túlzott képernyőhasználat megelőzésével kapcsolatos tudatosság erősítésére.

A bemeneti kérdőív eredményei azt mutatták, hogy a projekt kezdetén a résztvevők általánosságban nyitottak voltak az innovatív pedagógiai megközelítések iránt, ugyanakkor több kulcsterületen egyértelmű fejlesztési igény jelent meg. A válaszok alapján:

- a gyermekek képernyőhasználatának pszichológiai hátterével kapcsolatos tudás korlátozott volt,
- a természetalapú és játékos módszerek gyakorlati alkalmazása kevésbé volt strukturált és magabiztos,
- a nemformális, élményalapú tanulási helyzetek tervezése és facilitálása sok résztvevő számára kihívást jelentett,
- valamint az önálló módszertani alkalmazással kapcsolatos szakmai magabiztosság viszonylag alacsony szinten állt.

Összességében a bemeneti értékelés jól azonosítható kompetencia- és tudásbeli hiányosságokra világított rá, amelyek indokoltá tették a mobilitás szakmai fókuszát és módszertani felépítését.

A kimeneti kérdőív eredményei ezzel szemben jelentős és következetes pozitív elmozdulást jeleztek az összes vizsgált dimenzióban. A mobilitás végére a résztvevők többsége:

- mélyebb megértést szerzett arról, hogyan alakul ki a képernyőfüggőség, és milyen pedagógiai eszközökkel előzhető meg,
- konkrét, kipróbált, természetalapú és játékos módszereket sajátított el,
- magabiztosabbá vált a játékos tanulás csoportdinamikát és együttműködést erősítő alkalmazásában,
- tudatosabban értelmezte a természetalapú tevékenységek gyermekek mentális jóllétére gyakorolt hatását,
- és úgy értékelte, hogy képes a tanult módszereket önállóan alkalmazni saját intézményi környezetében is.

Különösen figyelemre méltó, hogy a kimeneti kérdőívben a nem egyetértő válaszok szinte teljesen eltűntek, miközben az „egyetértek” és „teljes mértékben egyetértek” válaszok váltak meghatározóvá csaknem minden kérdésben.

A bemeneti és kimeneti eredmények összehasonlítása egyértelműen igazolja, hogy a mobilitás:

- mérhető tudás- és kompetenciafejlődést eredményezett,
- az attitűdváltozáson túl gyakorlati alkalmazhatóságot is biztosított,
- és jelentős mértékben megerősítette a résztvevők szakmai önbizalmát és módszertani tudatosságát.

A projekt egyik legfontosabb eredménye, hogy a résztvevők a természet alapú és játékos módszereket már nem elszigetelt, „jó gyakorlatként” értelmezik, hanem tudatosan megtervezhető és rugalmasan adaptálható pedagógiai eszközökként. Ez a szemléletváltás alapvető jelentőségű a hosszú távú fenntarthatóság és a mindennapi nevelési-oktatási gyakorlatba történő sikeres beépítés szempontjából.

A mobilitás nem pusztán ismereteket adott át, hanem hozzájárult egy olyan pedagógiai gondolkodásmód kialakulásához is, amely támogatja a gyermekek mentális jóllétét, a közösségi alapú tanulást, valamint az egészségesebb egyensúlyt a digitális és offline tevékenységek között.

